

QÖVSI TƏBRİZİ

QƏZƏLLƏR

Kimi can etdi, kimi könlünü dildarə fəda,
Bilmənəm mən ki, yoxumdur, nə edim yarə fəda?

Abi-yaqut deyil əşki-rəvanım, mən onu
Nə üz ilən edim ol ləli-göhərbarə fəda.

Bu səbəbdən ki, sənin çeşmüvə bir nisbəti var,
Eylərəm nəqdi-həyatım dili-bimarə fəda.

Hər gülün başına dönmək nə həvəsdır, bülbül!
Aşiq oldur ki, özün eyləyə bir yarə fəda.

Eylər azadələrin adını aləmdə bülənd,
Sərv edərsə özün ol şiveyi-rəftarə fəda.

Onun üçün sevirəm mən dili-sədpərəmi kim,
Çeşmi-bimarivə hər gün ola bir parə fəda.

Dili-pürxunimi hədrəm basaram bağrıma kim,
Ola bir gün ki, ola saqi-yi-xunxarə fəda.

Yıxmağa, yapmağa layiq deyil, ol viran kim,
Dəmbədəm gənci-göhər etməyə memarə fəda.

Bilmə kim, görürəm tabü təbin xurşidin,

Zərrə–zərrə olur ol şöliyi–rüksarə fəda.

Söz bilənlər arasında ələm olmaz, Qövsü,
Etməyən xamə tək öz yaşını göftarə fəda.

* * *

İstəram peyvəstə, ey rəna dolanım başına,
Qoygilən əldən inanım, ta dolanım başına.

İstəram kim, gah qurban, gah bəlagərdən olam,
Gah, ey səvi–səhi–bala, dolanım başına.

Hanı ol bəxtrəsa kim, kakili–müşkin kimi,
Ya öpüm hərdəm ayağın, ya dolanım başına.

Dutgilan bir yerdə sən, ey mərkəzi–təmkin, qərar,
Ha dönüm pərgar tək, mən ha dolanım başına.

Çox yamandır etimad etmək bu gündən danlaya,
Ta həyatım var durum hala dolanım başına.

Ta ayaqdan salmamış saqi kimi səhba məni,
Saqinin yadilə, ey mina, dolanım başına.

Şəm tək gər tərü pudum yandırırısan razıyam,
Bir zaman pərvanə tək amma dolanım başına.

Ömrlərdir itmişəm, mən bilmənəm kim, handayam,
Heç məni gördünmü, ey ənqa, dolanım başına.

Bir–birinin halını sormaq gərək divanələr,
Ver xəbər Qövsidən ey səhra, dolanım başına.

* * *

Dostlar, könlüm diyarın etdi viran iztirab,
Eylədi övraqi–tərkibim pərişan iztirab.

Hər kimi kim yandırar atəş, yanar ondan betər,
Heyləsin gər etməsin ol bərqi–cövlan iztirab.

Qətrə gər dərya üçün bitab olur məzurdur,
Bilmənəm neçün qılır dəryayi–ümman iztirab?

Mən deməm kim durgilən axşamətək, ya sübhətək,
Belə amma etmə ey sərvə–xuraman iztirab.

Nəqdi–can hər vəqt ola axır sənə təslim olur,
Eyləmə qətlimdə çox, ey namüsəlman, iztirab.

Eşq tək getməkdə sübhi–vəsl biaram olur,
Seyl tək gəlməkdə eylər şami–hicran iztirab.

Hər biri bir rəngilə Qövsü fəğan kim, qıldılar,
Könlümü ab intizarü bağrımı qan iztirab.

* * *

Canə etdim dərdi–dil zəbtindən, ey dildar, eşit!
Əndəlibin sərgüzəştin, ey güli–bixar, eşit!

Yox dilim yalvarmağa əzbəs xumar aludəyəm,
Əl–ayağın sədqəsi, ey saqi–xunxar, eşit!

Bağrımı qan etdi qəm, ey yari–səngindil, inan
Canımı yandırdı hicr, ey atəşin rüxsar, eşit!

Rəhm qıl eşq əhlinə, kəs bülhəvəsdən rəğbətini,
Gər eşitməzsən onu, bari bunu, ey yar, eşit!

Sağərü səhbəyə, zalım, ömrülərdir təşnəyəm,
Bir zaman əglən, sözüm, ey əbri–gövhərbar, eşit!

Öldürərsən çünki sən axır məni bidad ilə
Bir nəfəs zinharım, ey xunxari–bizinhar, eşit!

Çün bu dərdə öz–özün, Qövsü, salıbsan mən kimi,
Hər təbibin acı–acı pəndin, ey bimar, eşit!

* * *

Gətir saqi şərabi–nab, mütrib sazını saz et!
Çəkib bir naləyi bülülləri dörd yandan avaz et!

Mənə bülbul kimi hər gül budağı dilnişin olmaz.
Əgər bir belə sərvini var isə, ey bağiban naz et!

Dilim dutduqca əfqan eylədim, fəryadına yetdim,

Nəfəsdən düşdüm axır sən həm, ey bifikr, dəmsaz et!

Əgər aşiq gözündən öz cəmalın görmək istərsən
Mənim ayinəmi, ey səngdil zinhar pərvaz et!

Gözün hərçənd sahirdir, həbibim, dilrübaliqda,
Dəmi–canbəxş ilə göftarə gəl, ol sehri ecaz et!

İtirmə əl–ayağın, ey nigahi, əcz tanrıyçün,
Ona əhvalımı ərz eylə, amma çox sözü az et!

Vəfavü mehr ilə, ey sərvqəd, xublar arasında
Özün mümtaz olub, üşşaqara Qövsini mümtaz et!

* * *

Tünük zərfəm, məni saqi əlindən gəlsə hüşyar et,
Əgər ehmal edirsən bəs xəbərdar ol, xəbərdar et!

Mənə çox rüxsəti–göftar ol şirin zəban verməz,
Ona razi–dilim, ey xamə, bir rəngilə izhar et!

Bu halilən şəbi–hicranda, birəhm, almadın canım,
Məni məndən alıb, yarəb, mənimlə yarimi yar et!

Təbibimdən dəva umdum ayağın çəkdi başımdan,
Ona sən dərd bidərmanimi ey zəf izhar et!

Söz ilə nazəninlər eşq dərdinə inanmazlar,
Bu dil bilməzləri, yarəb, giriftar et, xəbərdar et!

Sənin fəryadına on səngdil verməz qulaq, amma
Ona əhvalımı ey ney, dilin tutduqca təkrar et!

Gəl ol xurşiddən çeşmim sarayın rövşən istərsən,
Fələk məhdində bəxtim kovkəbin, ey nalə, bidar et!

Sənin çün ağzını qəndi–mükərrər eyləməz şirin,
Həmən Qövsə nihan eldən onun adını təkrar et!

* * *

Gəlir bahar, açılır gül, həzar edər fəryad,
Bu əndəlib xəzanü bahar edər fəryad.

Fəğan ki, halimə o daş bağırılı rəhm etməz,
Əgərçi naləm ilə kuhisar edər fəryad.

Özü salır özün oddan–oda səpənd kimi,
Zəbani–halilə hər kim şüar edər fəryad.

Bu hərc–mərçdə heç bilmirəm nə qovğadır –
Ki, məst nalə qılır, huşiyar edər fəryad.

Bu eynə öylə ki, oddan səpənd nalə çəkər,
Səni görən kimi biixtiyar edər fəryad.

Nə növ kim, dağıdır tünd bad xarü xəsi,
Biyani–hövsələmi tarimar edər fəryad.

Cərəs kimi yığaram gərçi nalədən dilimi,
Yüz ol qədər bu dili-biqərar edər fəryad.

Kimin muradı ilə bəs fələk dönər, yarəb –
Ki, gərdişindən onun kim ki, var, edər fəryad.

Sipehri-çərxə düşər girdibad tək Qövsi,
Nə sərzəmində ki, bir biqərar edər fəryad.

* * *

Könüldə qönçələnir cahan-cahan fəryad,
Dilim bu vəchdən eylər zaman-zaman fəryad.

Çəməndən ötdümü ol şaxi-gül təğafül ilə –
Ki, əndəlib bu gün başlamış yaman fəryad.

Boyun bəlasın alım böylə sərgiran keçmə,
Əkər gəlir sənə uşşaqıdən giran fəryad.

Yarar fələk ciyərin Bisütuni tişə kimi,
Edəndən aşıqi-məzlumü natəvan fəryad.

Cahan-cahan aləmindən, cahan-cahan əfğan,
Zaman-zaman sitəmindən, zaman-zaman fəryad.

Yetincə bülbülə növbət bahari-ömr keçər
Əgər mən eyləsəm, ey şaxi-ərgivan fəryad.

Nə yerdə kim mən olam, hacəti-dəlil deyil –

Ki, əndəlib yuvasın verər nişan fəryad.

Səda əgərçi dolu camidən bülənd olmaz,
Vüsal edər məni ləbrizi-ələman fəryad.

Bu ahü nalə məgər bisəbəbmidir, yarəb –
Ki, bəzmi-vəslidə həm eylərəm haman fəryad.

Bahar fəsli ünü sövti-rəd sanmagilən –
Ki, naləm ilə mənim eylər asiman fəryad.

Kimin muradı ilə bəs fələk dönər yarəb –
Ki, gərdişindən edər yaxşivü yaman fəryad.

* * *

Mənə cahanı qara eyləmiş süpehri-kəbud,
Görün-görün ki, nə od yandırır bu odsuz dud.

Könül binasını yarəb, süpehr yıxmışmı –
Ki, ah sinəm evindən gəlir gübaralud.

Ona nə rəng ilə əhvalım eyləyim rövşən –
Ki, yandırır məni bir od nə şölə var, nə dud.

Könül sorağını kuyində almışam vah kim,
Yaman uzağa düşübdür bu Kəbeyi-məqsud.

Nə eybin olsa onu eşq edər hünər, zahid
Vəli bu qapıda mərd olmayan olur mərdud.

Əsərdə eşq sözü əqlə oxşamaz, Qövsü,
Bu odlu naleyi–ney yüz tərneyi–Davud.

* * *

Əvvəl ləbin şərab verib, sonra qan tutar,
Bu düz əgərçi gec tutar, amma yaman tutar.

Dağı–cünun yapışmadı könlünə zahidin,
Bu möhrü gər qara daşa bassan nişan tutar.

Hər söz ki, arizindən onun eyləsən roqəm,
Xurşid misrəi kimi axır cahan tutar.

Ol kuyə, ya behiştə könül bağlamaq gərək,
Bir quş iki çəməndə haçan aşıyan tutar.

Yekdir ki, şişəyə tuta qanını bülbülün,
Hər qönçənin gülabını ta bağiban tutar.

Təsxiri–zülfı–yari səbadən dilər könül,
Oxşar ona ki, özgə əlilə ilan tutar.

Təbriz cəzbəsi yaxamı tutmuş aparır,
Qövsü, əgərçi damənimi İsfahan tutar.

* * *

Nə sərkəş şölədir bu vəh, bu nə qəddü nə qamətdir.
Qiyamətlər qiyamindən qiyam etmiş qiyamətdir.

Nə kakildir ki, ənbərsiz olub badi-səba ondan,
Cahan həm ol səba feyzilə rəşki-baği-cənnətdir.

Fələkdə öylə üzmüş mehrü mahin rövnəqin hüsnün –
Ki, yulduzlar bu üzdən hər biri bir çeşmi-heyrətdir.

Gözü qaşın əgər islamü küfri etməmiş yeksan,
Bu nə meyxanədir, bəs ol nə mehrabi-imamətdir.

Nə rəngamizdir yarəb, bahari-xətti-səbzın kim,
Gülüstanlar onun dövründə rəngamizi-xiclətdir.

Kəlamı-möcüzəncami-ləbi-şirin kəlamindən,
Doludur şurilə dünyavü ləbrizi-hələvətdir.

Bilibdir ta cəmalın mənisin, ey səbzeyi-gülün,
Nə surət ki, musəvir nəqş edər məşqi-xəcalətdir.

Çəməndən pərtövü rüxsar ilə yarəb, sən ötdün kim,
Gülü şəbnəm, bəeynə, çeşmi-heyrət, əşki-həsrətdir.

Gəlir sağü solunda hurivəşlər ol mələk, Qövsü,
Nə ölmüşsən, dur ey bidərd, gör kim nə qiyamətdir.

* * *

Kim ki, bu aləmdə ömrün sərf edib yar axtarır,

Gənci–gövhər dağıdıb viranədə mar axtarır.

Bəs ki, verməz yuxu göz açmağa firsət kimsəyə,
Sübh gün şəmilə hər gün çeşmi–bidar axtarır.

Çıxmadı Məcnun gedəndən sonra bir şeyda səsi,
Ömrülərdir kim, təbib–eşq bimar axtarır.

Bəs ki, xətt ol kövkəbi–hüsnün günün etmiş qara,
Zülf–rüksari–çırağılə giriftar axtarır.

Pərdeyi–dam eyləmiş zahid ridasin xəlvə üçün,
Qapılarda səbhə fəali birlə zünnar axtarır.

Yox, dəxi könlüm mənim meyxanəyə mayil deyil,
Kim gəzib ev–ev xərəbat içrə huşyar axtarır.

Damənindən əl, ayaqdan düşməyilə çəkmənəm.
Könlüm ol ayışə ruyi–ta nəfəs var axtarır.

Başı əzbəs kim, bizim çöllərdə dəymiş daşlara,
Səyl fəryad eyləyib damani–kühsar axtarır.

Özgə rəvnəq var Qövs, hüsn bazarında kim,
Bir mətə onda iki aləm xridar axtarır.

* * *

Qönçeyi–gül ta gülüstanın çırağı yandırır,
Əndəlibin pərdeyi–çeşmində yağın yandırır.

Yanaram ah etməsəm, gər ah çəksəm, ah kim,
Bülbüli-biçarənin bağı budağın yandırır.

Eyləmişdir şami-hicran sinəmi zülmətsərə,
Bu səbəddən onda canan şəm dağın yandırır.

Eşq əhli aşiq istər cümleyi-əhbabını –
Kim, səməndər mizəban olsa qonağın yandırır.

Gərmdir əzbəs nigahım yandırır göz pərdəsin,
Bəh nə səhbadır bu səhba kim, əyağın yandırır.

Yandırır ol atəş ilə xanimanın aqibət,
Hər kimin gərduni-dunpərvər ocağın yandırır.

Ol güliçün bağıban nazin çəkər hər xardən,
Nikhəti-gül gərçi Qövsinin dimağın yandırır.

* * *

Gərçi hər aşiqə hicran qatı müşkül görünür,
Mənə bir ləhzə fərağın neçə min il görünür.

Mən düşən vadiyə basman qədəm ey aşıqlar –
Ki, bu çöllərdə nə Məcnun və nə mühmil görünür.

Şirlər pəncə salır vadiyi-xunxarində,
Eşq əgər biciyə bixudü bidil görünür.

Cəzbeyi–aşıqə əğyar ola bilməz mane,
Xarü xəs atəşi–suzanə nə hayil görünür?

Savurar külləri öz başına pərvanə üçün,
Şəm zahirdə əgər sərkəşü qafil görünür.

Özgə taətlərə oxşatma mənim taətimi –
Ki, mənə müttəsil ol Kəbə müqabil görünür.

Vəsl bəzmində ki, əğyar ola əngəl Qövsi,
Hər ili bir dәмü, hər saəti bir il görünür.

* * *

Onunçün mən sənə yalvarmanam kim, yalvaran çoxdür,
Mənim könlüm alan yoxdur, sənə könlün verən çoxdür.

Məni dilxəstənin həm sədqəsi çox, sorgilən halın,
Səninçin nərgisi–bimarin əhvalın soran çoxdür.

Dili–sədpərəmi sən algilən, ey namüsəlman kim,
Bugün ol laleyi–sədbərgi dörd yandan dərən çoxdur.

Gözüm nöqsani–naz olmaz, sual et hali–zarım kim,
Mənim dərdim bilən yoxdur, sənə gər bildirən çoxdur.

Qaçan fürsət verir nazi–təğafül dərdi–hicranə,
Bəli əhya verən azdır və gör nə öldürən çoxdur.

Uzaqdır yol, gərəkdir ləngü ləngin başa aparmaq,

Və gər nə öz səməndin bir havur yortub–yoran çoxdur.

Qənimətdir kimin kim, dideyi–mənisə rövşəndir,
Və gər nə çeşmi–surətbin ilə Qövsi görən çoxdur.

* * *

Daş salmaq rəxnələr ol növkə–mücgəndən gəlir,
Yüz qılıncdan gəlməz onlar kim, bu peykəndən gəlir.

Ver xəbər könlümdən, ey mütrib nişanın var isə –
Kim, gəlir bir nalə, amma bilmənəm qəndən gəlir.

Sala bilməzsən təzəlzül aləmə, ey sərv sən,
Gər bu işlər gəlsə ol sərvə–xuraməndən gəlir.

Yandırır ol şöleyi–rüksar hicrəndən bəzər,
Dərddən gəlməz mənə onlar ki, dərmandən gəlir.

Sən meyi–gülrəng tut saqi, dolanım başına,
Hər qədər kim, camə–pürxun dövrə dövrəndən gəlir.

Xar tutma, gövhəri–əşkim götür torpaqdan –
Kim, onun hər qətrəsi dəryayi–ümmandən gəlir.

Gərçi könlüm sinədə bir qətrə qan, artıq deyil,
Müttəsil seyləblər Qövsi, bu virindən gəlir.

* * *

Bu rəng mənim bağrım əgər kan olacaqdır,
Aləm qamu bir qitə gülüstan olacaqdır.

Ey şaxi-gül ol qaməti-mövzun həvəsindən,
Çox sərv bu gülşəndə xuraman olacaqdır.

Göz yaşına yüz vermişəm, amma bilirəm kim,
Ol seyl ilə könlüm evi viran olacaqdır.

Sən oxların ey nalə yığıb saxla ki, bir gün,
Sinəm hədəfi-navəki-mücgan olacaqdır.

Ölməm dəxi, ey nəqdi-həyatım, ölür olsam –
Kim, ruhi-rəvanım sənə qurban olacaqdır.

Sərf etdi ciyər qanını israf ilə çeşmim,
Bilməz ki, bugün-danla pərişan olacaqdır.

Əz bəs ki, bahar ayini saqi gözümlə istər,
Ol günlər olunca ciyərim qan olacaqdır.

Yüz siğəyilə tövbə verir özgəyə zahid,
Amma özü min qatla pəşiman olacaqdır.

Hicran gecəsi gəldi ki, hər qətreysi-əşkim,
Pərvanələrə şəmi-şəbistan olacaqdır.

Qövsini unutma ki, sənən qaşın ucundan,
Hər misrəi bir mətləi-divan olacaqdır.

* * *

Əgər min dağ yandırsam könül bir ayrı dağ istər,
Gədə gər sərbəsər aləm çırağandır, çırağ istər.

Gözüm görməz həyadan, vəsl üçün amma könül titrər,
Bələdir böylə sərxoş kim, əli tutmaz, ayağ istər.

Məhəbbət olsa təklifü təvaze olmaz olmasın,
Üzündən bəllidir hər mizəbanın kim qonaq istər.

Mənə gülkəşt təklifin elərlər dərd bilməzlər,
Nə bilsinlər bunu kim, nikhəti-gül həm dəmağ istər.

Məni divanəyə eşq içrə hər bidərdi bənzətmin –
Ki, Məcnun vüsəti-səhra sorar, Fərhad dağ istər.

Şəbi-hicran qaradır əxtəri-bəxtim kimi, amma,
Xəyalın pərtövündən mehrü məh məndən çırağ istər.

Gözü surət görən, mənidən agah olmayan qafil
Əgər vəsl istəsə, bir korə bənzər kimi, çırağ istər.

Nəsimi-sübhdən hər gün səri-kuyin sorar Qövsü,
Su qafil öz evinin həm yolün bilməz, sorağ istər.

* * *

Mən istəmənəm dərdimi cananə desinlər,

Əhvalımı ol zülfı-pərişanə desinlər.

Ol Leyliyə qurban oluram mən təhi-dildən,
Qoy bir neçə bitəh mənə divanə desinlər.

Pərvanə yaxar var-yoxunu bir oda yetsə,
Razı deyiləm kim, mənə pərvanə desinlər.

Onlar ki, deyirlər bu nə fəryadü fəğandır,
Barı bu sözü ol güli-xəndanə desinlər.

Dilər tökərəm bülbülü pərvanəyə Qövsü,
Ta bir gün olar halımı cananə desinlər.

* * *

Dilim fəğaniləvü didə qan ilə doludur,
Könül səhifəsi şərhü bəyan ilə doludur.

Vurubdur ağzına min qifli-ahənin qeyrət,
Hənzuz səqfi-fələk əl-əman ilə doludur.

Haray kim, nə dilim var, nə bir dil anlayanım,
Əgərçi ney kimi cismim fəğan ilə doludur.

Əgərçi könlümə zahirdə dəymək asandır,
Bu çöl kəmingəhi şirin-ciyan ilə doludur.

Sınıq səbudə su tutmaz qərar, mey durmaz,
Şikəstə könlümə məhvəm ki, qan ilə doludur.

Xumarilən məni öldürdü saqi-yi-birəhm,
Səbuyi-badeyi-gülrəng can ilə doludur.

Bu bir piyalədə yarəb, nə sehr edib saqi –
Ki, üstü badə ilə, altı qan ilə doludur.

Bəsirət əhli dəlil istəməz ki, kövnü məkan
Nişan ilə doludur, binişan ilə doludur.

Yuvada qönçələnir əndəlib bəs ki, çəmən,
Nəvayi-Qövsii-atəşzəban ilə doludur.

* * *

Ləli-nabin bilmənəm ruhi-rəvandır, ya nədir?
Sərv qəddin məddi-ömri-cavidandır, ya nədir?

Bilmənəm, ey səbzi-təhgülgün mənə mənzur olan,
Qaşü gözdür, ya ləbi-şəkkərfəşandır, ya nədir?

Xəlvə derlər var dəhan ilə miyanın, söylə kim,
Əsli vardır, doğrumu sözdür, yalandır, ya nədir?

Piçü tabə bir nəhani nüktə salmış aləmi,
Hiç kim bilməz kim ol, muyi-miyandır, ya nədir?

Bağrımı bir kan edən vardır, deyil məlum kim,
Sən özünsən, ya sözündür, ya dəhandır, ya nədir?

Var bir bidad edən üşşaqə, amma bilmənəm,
Bəxtidir, ya çərx, ya dövri–zəmandır, ya nədir?

Mur tək hərçənd öldürmək məni asan olur,
Axır ey bidadgər ol dəxi qandır, ya nədir?

Keçdi ömrüm bu çəməndə açmadım göz ta biləm –
Kim bahar əyyami, ya fəsli–xəzandır, ya nədir?

Yaxşılar birlə yaman başlarsan ey naz afərin,
Heç deməzsən kim, bu yaxşıdır, yamandır, ya nədir?

Söylə Qövsü kim, nə verdin ala bilməzsən ona?
Sənədən ol bibak alan bir nəqdi–candır, ya nədir?

* * *

Fəğan ki, söz deməyə doğru sözlü yar azdır,
Şəbi–siyah çoxu şəmi–şami–tar azdır.

Bu qəm ki, var mənim canı–natəvanimdə,
Tamami xəlv mənə olsa qəmküsar azdır.

Giriz çağrı süpahi–bəlavü möhnətdən,
Ümid bağlamalı, arxalı hasar azdır.

Hüzur qədri bilən əndəlibdən sor kim,
Xəzan bir–iki nəfəs çox, yüz il bahar azdır.

Bulunsa yarı–vəfadar qoymanam ətəgin,

Əlim dilim kimi kütahidir ki, yar azdır.

Vəfavü mehrdə hərçənd imtiyazın var,
Hənuz ol ki, gərək yoxdur, ol ki, var azdır.

Bu arizular ilə kim əhatə etdi məni,
Min il muradım ilə dönsə ruzigar azdır.

Əgər şərab verirsən ayağa dur, saqi –
Ki, nagüvar çoxü abi-xoşgüvar azdır.

Əgərçi bülbüləm, amma bahar üçün Qövsü,
Gözümdə həsrətü gönlümdə xar-xar azdır.

* * *

Aləmdə bu gün aşiqi-xunincigər azdır –
Kim, xuni-cigər qədri bilən simibər azdır.

Çoxdür həvəsərbabi, vəli aşiqi-sadiq
Azdır, necə kim, nəğmeyi-tər çox, əsər azdır.

Ey sinə verən qülzumi-xunxarinə eşqin,
Ğur et ki, bu dəryada sədəf çox, göhər azdır.

Ol kuy sorağında verir xüld nişanın,
Vaizdə, sözün doğrusu, doğru xəbər azdır.

Məndən dilə hərgah kəbab istəsə könlün,
Hərçənd bu bitabidə, saqi, cigər azdır.

Gər olsa sözü mehrü vəfanın özü olmaz,
Dünya doludur laf ilə, amma hünər azdır.

Ney dəxi həzin nalə ilə bağırimi doğrar,
Guya dili–bimar verən dərdi–sər azdır.

Əndişeyi–tufan çox olur bəhrdə amma,
Sən ləngəri–təslim ələ alsan, xətdər azdır.

Ol çeşmi–siyah məsti görən kimsə bilir kim,
Qövsi kimi sahibdilü baliğnəzər azdır.

* * *

Nola gər könlümdə eşqi–naləfərma gizlənir,
Bu könül bir qətrədir kim, onda dərya gizlənir.

Aşiqi–pakizə gövhər sinəsində xuni–dil,
Gizlənir, gər pərdeyi–minada səhba gizlənir.

Bərq əbr altında pünhan qalmağı mümkün deyil,
Naleyi–atəş inan, sinəmdə bica gizlənir.

Dərd əlindən dudi–ahim çün fələk peymalənir,
Yaşınır xurşidi–tabanü Məsiha gizlənir.

Durmayan, oturmayan xəlq ilə bilməz kim, neçin
Yer üzündən qaçıban göylərdə İsa gizlənir.

Balü pərsiz bülbüləm, mümkünmüdür görmək məni –
Kim, yuvamın xarü xaşakında ənqa gizlənir.

Bir pəri peyvəstə vardır, şişəsində Qövsinin,
Səngidil bütələr gözündən sanma bica gizlənir.

* * *

Günüm gecəm kimi peyvəstə qarədir sənsiz,
Gözüm çırağı, gözüüm hiç karədir sənsiz.

Cahanda rəml ilə gənc axtaran həris kimi,
Mənim tamam işim istixarədir sənsiz.

Səninlə həm bu imiş qismətim, sanırdım kim,
Mənə nəsib dili–parə–parədir sənsiz.

Əcəb ki, mərhəmi–kafur vəsl ilə bitsin,
Bu növ kim, cigərim başı yarədir sənsiz.

Nədən bu Qövsiyi–məhcur yanmasın gecələr –
Ki, hər sitarə ona bir şərarədir sənsiz.

* * *

Zəfilə gərçi qönçələnibdir sitarəmiz,
Əflak xərməninə vurur od şərarəmiz.

Qaş ilə göz dilini bilən əhli–dil bilir –

Kim, bir kitab söz başıdır hər işarəmiz.

Aylar keçər ki, şəmi–visalini bulmanız,
Bu il bizi nə günlərə saldı sitarəmiz.

Hər bəxyənin gözü bizə bir çeşmi–zəxmidir,
Tutdum ki, bəxyə etmək ilə bitdi yarəmiz.

Bülbüllərə xəzanda verin mücdə kim, tutar
Gül yarpağı yerin cigəri–parə–parəmiz.

Zinhar bəxyəsini çox incitmə kirpiyin,
Dönməz qılınclarilə üzündən nəzarəmiz.

Gər yar sərgiran ola, gər çərx biaman,
Biçarəlikdən özgə nədir dəxi çarəmiz.

Gər lalə bitsə qəbrimiz üstündə razıyız,
Yarəb ki, bitməsin bu bizim qanlı yarəmiz.

Qövsü, əgərçi eyləmədin ərzi–hal ona,
Bəsdür bizə gər anlayan olsa işarəmiz.

* * *

Hərçənd qəmi–eşqi nəhan eyləmək olmaz,
Fəryad ki, fəryadü fəğan eyləmək olmaz.

Təlx eyləridim göz yaşı ilə meyi–nabi,
Əhbabə bu qan olmuşu qan eyləmək olmaz.

Hərçənd edər göz görə risva məni ağzın,
Heç nəstə bu məhcubə güman eyləmək olmaz.

Ol navəki, ey sineyi–suzanım əritdin,
Yaxşılara bidərd yaman eyləmək olmaz.

Ta olmaya su, nəqdi–dilü canı mühəqqər,
Ol sərvın ayağına rəvan eyləmək olmaz.

Nola ki, ləbi–ləlinə canın verə Qövsü,
Can Tərkini, ey canı–cahan eyləmək olmaz.

* * *

Şikəstə könlümü sübhi–visali–yar açmaz,
Neçün ki, qönçeyi–təsviri növbəhar açmaz.

Mənə dedin ki, təsəlli verir gül ol üzdən,
Yeri ki, könlümü neyrəngi–ruzigar açmaz.

Açıldı zər xəşü xarin dili, fəğan ki, hənuz,
Bu bülbülün dilini cövşi–növbəhar açmaz.

Qəfəsdə balü pərim varı sındı cövhər tək,
Niqabin üzdən ol ayinəyi–bahar açmaz.

Qəmində şeştərə düşdüm, ədəm qapısını həm,
Mənə mürüvvət edib çərxi–bədqumar açmaz.

Göyərdi riki-rəvan, neyləyim, məgər yarə –
Ki, danəmin girehin əbri-növbahar açmaz.

Nə gündür ol ki, sənin həsrətində əbri-bahar,
Mənə tərəhhüm edib, çeşmi-əşkibar açmaz.

Vara-vara bədənım göz-göz oldu dam kimi,
Hənuz ayağımı zənciri-intizar açmaz.

Gözüm, haçan açılır ağzı bülbülün sənsiz –
Ki, qönçənin dilini cövşi-növbəhar açmaz.

Gireh açılmaz imiş bir əl ilə, əfğan kim,
Könül düğünlərini çərx açarsa, yar açmaz.

Rəqib çün gəlir ol kuyidən, əcəbdır kim,
Tutulmuş öylə kim, ağzını zülfüqar açmaz.

Zəbanım açmaq üçün açma ey rəqib ağzın –
Ki, qönçə qiflini növki-kəlidi-xar açmaz.

Bugün mənim gözü könlümdən ayrı dövrü-fələk
Nə qapı ola ki, leyl örtməzünü nahar açmaz.

Deyin mənim pərü balımdən özgə gülşəndə,
Nə qönçədir ki, xəzan tökməzünü bahar açmaz.

Sözümü yar nə bilsin ki, bu şikəstə zəban,
Onunla söz başı həm açsa, ol ki, var açmaz.

Qarınca öz qədərincə vurur, yıxar, dağıdar,

Haman mənim əlimi dövri–ruzigar açmaz.

Baxa–baxa qalaram şəm tək qiyamətdək.
Əgər mənim dilimi mürvət ilə yar açmaz.

Dönə–dönə məni ha, ey səpənd yandırdın,
Məgər mənim dilim ol atəşin üzər açmaz.

Əgərçi nalə ilə açdı min könül Qövsi,
Fəğan ki, ney kimi öz üqdəsi ki, var açmaz.

Fəğan ki, bir gecə ey mah, şəm tək Qövsi,
Sənin camalına çeşmi–ümidvar açmaz.

Ki, munca açmazü açmaz fəsanədir Qövsi,
Nə müşkül ola cahanda ki, girdigar açmaz.

* * *

Möhnətimdən mənim ol məst xəbərdar olmaz,
Özü öz daminə səyyad giriftar olmaz.

Nə qədər uymuş ola düşməni–dirin yeydir,
Qara bəxtim yuxudan şükr ki, bidar olmaz.

Zahirən kim gözü görməz fələki–xunxarın,
Məni bu gündə görən böylə sitəmkar olmaz.

Ey rəqib, eyləməz iqbal sənə könlüm alan,
Yusif hiçə alan divə xridar olmaz.

Olmadım bağıda bülüllər ilə həmdəstan,
Bəli, söz anlayana cürəti–göftar olmaz.

Xarlıqdan çəkinən çəksin özündən ətəgin –
Kim, olan öz gözüne xar, dəxi xar olmaz.

Eşq, pərvanə nə sözdür bu ki, aşiq, Qövsü,
Can verir öylə ki, cananı xəbərdar olmaz.

* * *

Yan eşqilə kim, eşqdə nöqsü zərər olmaz,
Ol bəhrdə tufan olur, amma xətər olmaz.

Didarına əzbəs ki, gözüüm xəstə cigərdir,
Dəryalər ilə daməni–mucgani tər olmaz.

Pərva edərəm tiğ ilə gər başıma düşsə,
Hərçənd ki, aşiqdə dil olmaz, cigər olmaz.

Şəbnəm nola gər güllərə iqbal edə sənsiz,
Hər dideyi–tər sahibi sahibnəzər olmaz.

Gər meyli–kəbab etsə gözüüm nərgisi–məstin,
Kimdir ki, od olmaz, nəmək olmaz, cigər olmaz.

Hərçənd qulaq tutmaya kimsə sənə ey ney,
Sən naləvü ah et ki, əsər biəsər olmaz.

Qövsı nə gedırsən sərı-kuyındə özündən,
Aşıqdə sərı-seyrü həvayı-səfər olmaz.

* * *

Ney kimi gırdarımız bəndındədir göftarımız,
Qulluğa bel bağlamaqdır qövlümüz, ıqrarımız.

Ey təbibi-xırdəbin, gər dərdimiz çoxdur, vəli,
Əhli-halız, bir işarətdir bizim göftarımız.

Tökməniz üz suyunu dünyavü mafiha üçün,
Sikkəmiz vardır əgər, yoxdür bizim dinarımız.

Gənci-bad-avər kimi, ey ney, bu viyran dəhrdə,
Gərçi bimiqdariq, amma haqq bilir miqdarımız.

Gərçi yoxdur naleyi-məstanəmiz bülbül kimi,
Biz xərabət əhliyiz, olmaz bizim hüşyarımız.

İntizari-bimürüvvət etdi viyran səbr evin,
Bilmənəm neçin unutmuşdur bizi memarımız.

Rəngi-zərdü əşki-sürxü bizdən al biyna isən,
İmtəhan lazım deyil, çün arıdır dinarımız.

Cövhəri-puşidəmiz ayinə bağrın ab edər,
Çohrədən Qövsı bizim arıtsalar cəngarımız.

* * *

Olur hərçənd can şirin, vəli canan yerin tutmaz,
Bir-iki üç nəfəs bir ömri-cavidan yerin tutmaz.

Məni bülbullər ilə bir tutan bidərd bilməzmi –
Ki, yüz min bülhəvəs bir aşiqi-heyran yerin tutmaz.

Meyi-gülgün, şəbi-hicran nə keyfiyyət verir, saqi –
Ki, sənsiz çeşmeyi-heyvan bir ovuc qan yerin tutmaz.

Əgər yüz min xiyaban şaxi-gül səbz olsa gülşəndə,
Biri, ey bağiban, ol sərv-i-xoşcövlan yerin tutmaz.

Nə hasil möhnət artırmaq, nə lazım dərdi-sər çəkmək,
Təbib, ol dərdi-bidərman məgər dərman yerin tutmaz.

Könül hərçənd aliqədr olursa, mehrin əladır,
Sədəf ǵəltan həm olsa, kövhəri-ǵəltan yerin tutmaz.

Sənə ərzani Qövs-i ağz açmaq, gülmək, açılmaq –
Ki, yüz mərhəm mənim zəxmimdə bir peykan yerin tutmaz.

* * *

Yüz hüsn dilü dideyi-heyranə yetişməz,
Yüz gənc həqiqətdə bu viranə yetişməz.

Yüz bağü bahar olsa mənim könlüm açılmaz,
Fəryadıma ta nəleyi-məstanə yetişməz.

Ol atəşi–suzanə nə hasil yavuşq olmaq,
Ta yanmaya məqsuduna pərvanə yetişməz.

Ey bülbuli–nadan, bu nə ahü nə fəğandır –
Kim, bir yerə fəryadi–zəifanə yetişməz.

Gər yetməsə bülbul mənə, ey gül əcəb olmaz –
Kim, şaxi–gül ol sərv-i-xuramanə yetişməz.

Bimərd mənə mücdeyi–dərman nə verirsən,
Qoy mən ölüm ol dərdə ki, dərmanə yetişməz.

Ey əbri–tünükmayə məni sanma tühi–dəst –
Kim, bəhri–göhr dideyi–giryana yetişməz.

Dünyaya həris olma, unut əql məaşın –
Kim, mur bu vadidə Süleymanə yetişməz.

Ol çeşmi–siyahməsti görən kimsə bilir kim,
Yüz tiri–qəza navəki–mücganə yetişməz.

Gər yandıra öz varını pərvanə rəvadır,
Hərçənd ki, firdövs-i Sifahanə yetişməz.

Təbriz açar könlümü, Qövs-i, gər açılsa,
Hərçənd ki, firdövs-i Sifahanə yetişməz.

* * *

Aldı məndən aqibət can nəqdin ol əyyar göz,
Zalimü xunriz mücgan, kafəri-xunxar göz.

Eylə kim mən bir zaman səndən götürmənlə könlümü,
Lütf qıl məndən götürmə sən dəxi zinhar göz.

Ey deyən kim, xəlq ilə xəndan gərəkdir adəmi,
Mən tutum kim, güldüm-açıldım, vəli ağlar göz.

Neyləsin gər giryeyi-pünhanə məşğul olmasın,
Çünki qalmış sənsiz, ey göz mərdümü, bika göz.

Dərd çəkmişlər bilirlər əhli-dərdin halını,
Vəchi-oldur kim, təbibimdir mənim bimar göz.

Getmənlə meyhanədən ta cami-mey gərmişdədir,
Olmanam hüşyar saqi, olmadan hüşyar göz.

Kimsə olmaz böylə qan sərxoş şərabi-nabidən,
Qan ilə guya siyah məst olmuş ol, xumar göz.

Bir işarətdir sipehrin sabitü səyyari kim,
Şamlər Qövsi gərəkdir sübhətək bidar göz.

Bu hamı rəna qəzəldir ki. Nəvai söyləmiş:
«Sürməgun tünlərdə hicran şami tut bidar göz».

* * *

Görmənlə bir həmnəfəs ta eyləyim izhar söz,

Yoxsa kim, ney tək mənim sinəmdə həm çox var söz.

Doğru söz hər kimsəyə təsir edər, naseh, vəli,
Aşiqi məst eylərü aqilləri hüşyar söz.

Sərfəsizdir gövhəri İsrafilə sərf eyləmək,
Ta zərurət düşməyincə söyləmənin zinhar söz.

Hikmət ögrən, uyma hər əfsanəyə zinhar kim,
Həm yuxunu artıq eylər, həm qılır bidar söz.

Mən onunçün göz götürməm çeşmi-məstindən onun –
Kim, mükərrər andırır ima ilə bimar söz.

Dideyi-binurdir təsirsiz göftar kim,
Gövhəri-qəltan əsərdir, əbri-gövhərbar söz.

Bülhəvəs nəzzarəsindən mən də fəryad etmənəm,
Söz bilən yanında həmvar olsa, nahəmvar söz.

Acı ağız yey bilir qəndi-mükərrər ləzzətin,
Etməsin məndən diriğ ol ləbi-şəkkərbar söz.

Hər nigahından gözün bir özgə məni anlanır –
Kim, pərişanü müşəvvəş, çox deyir biymar söz.

Heç dil ilə şəm başdan eyləməz pərvanəni,
Eyləmə zayə mənə, ey atəşin rüxsar söz.

Bizəbanlıq eylədi aləmlərə risva məni,
Ol rəviş kim, özgələr razin qılır izhar söz.

Gövhəri-sirabi etməzlər xəzəfdən imtiyaz,
Yoxsa dəryalərcə Qövsi qətlərdə var söz.

Han, sözün səncidə qıl, Qövsi Füzülidən eşit:
«Kim nə miqdar olsa əhlin eylər ol miqdar söz».

* * *

Nə yalnız məndə ol sərvü-rəvan ötgəc rəvan qalmaz –
Ki, gər mən gördüyüm canan gəlir, heç kimdə can qalmaz.

Şəbi-hicran bu bidad ilə gər yəğmayi-can eylər,
Gəlir bir gün ki, aşiqdən gözümlə namü nişan qalmaz.

Əgər artar bu yüzdən günbəgün eşqin təbii tabi,
Səninçün huma məndən bir avuc üstüxan qalmaz.

Bu il yarəb, nolur bixaniman bülüllərin halı –
Ki, heç gülşəndə naləm şöləsindən aşıyan qalmaz.

Bu hamı xal vardır yar rüxsarində heyranəm –
Ki, gün ta gərm olur gülşəndə şəbnəmdən nişan qalmaz.

Bilirsə könlümün halını yüz bitablıq qılsam,
Mənim təqsirimə əlbəttə ol arami-can qalmaz.

Nə babət var tutar Qövsi kimi damənın, əl çəkməz,
Mənim müştə-ğübarım yerdə, ey sərvü-rəvan qalmaz.

* * *

Gərçi qoymaz çəkməyə kamimcə dövrən bir nəfəs,
Mən haman nuş eylərəm mey bir nəfəs, qan bir nəfəs.

Çox şərərlər var ki, işlər bərqi–bizinhar işin,
Yandırır bir ömr hərçənd olsa hicran bir nəfəs.

Ey ki, daim badeyi–gülrəngidən sirabsən,
Nəşə istərsən mənimlən içgilən qan bir nəfəs.

Ey nəsimi–nalə ol xunxar gəlmək çağıdır,
Eyləmə övraqi–tərkibim pərişan bir nəfəs.

Şəmə hərdəm yandın, ey pərvanə, gördün ləzzətin,
İmtahan üçün bizim odlara həm yan bir nəfəs.

Göz yumub açınca vari tarü pudim yandırır,
Ah əgər iqbal edə ol bərqi–cövlan bir nəfəs.

Özgələr ney tək edərlər nalələr, fəryadlar,
Qoy çəkim mən dəxi ey gərduni–gərdan bir nəfəs.

Gülşəni–icad içində qönçeyi–təsvir tək,
Kim görübdür Qövsiyi–məhzunu xəndan bir nəfəs.

* * *

Sinədə könlüm sarayın rövşən eylər şəmi–dan,

Öz ayağı altına hərçənd işıq verməz çırağ.

Ta açarsan ağzını göftarə, könlüm açılır,
Qönçəni şəbnəm kimi bir qətrə eylər tərdimağ.

Saqiya, məstəm, əlim tutmaz nə tədbir eyləyim,
Ol ki, qismətdir yetər, amma gərəkdir əl-ayağ.

Ərşdən ötmək gərək, kuyinə yetmək gərək,
Səy qıl ey nalə kim, yol səbdir, mənzil irağ.

Bağlamın zöhd əhlinə qapısın meyxanənin,
Hörməti lazım gərək, hərçənd kafirdir qonağ.

Sanma kim, bihudə odlandım sərəpa şəm tək,
Varisəm, yandırmışam qəbrində Məcnunun çırağ.

Ta dilim var bu çəməndə, ey bahari-arizu,
Əndəlibü gül kimi məndən fəğan, səndən qulağ.

Gülüstanə ta nəsimi-kuyin, ey gül getməyə,
Qönçeyi-atəş zəbanın ağzını açmaz buçağ.

Mən ötürdüm dərdi-sərlən naləni seylabidən,
Arxa lütfündür mənə, seylaba dağlardır dayağ.

Nalə birdəm yandırır, birdəm saçar xakistərim,
Gah olür xamuş, gahi odlanır yeldən çırağ.

Nərgisi-təsviri-heyrandır sənə çeşmim kimi,
Laləvəş rəşk atəşindən olmayımmı sinədağ.

Var ümidim qoymaya peymaneyi–çeşmim tühi,
Ol ki, xani–rəhmətindəndir fələk bir boş çanağ.

Qövsü, ol rəna qəzəlidir Füzulinin bu kim:
«Ey Füzuli, çək ayağ, ol bəzmdən, ya çək əyağ».

* * *

Yoxdür səbati fəsli–gülün ey həzar, heyf!
Bir göz yumub açınca keçər novbahar, heyf!

Düşdüm gedə–gedə iki aləm bəlalərə,
Bir qatla ol bəla mənə olmaz düçar, heyf!

Mən dəxi bir gül olsa idi tərzəban idim,
Ol novbahar unutdu məni, ey həzar, heyf.

Bülbül kimi mənim dəxi çox var sözlərim,
Lal oldu qönçə tək dilim, ey gülüzar, heyf.

Dövri–zaman əgərçi şərərbardır bu il,
Bədərddir deyən ki, keçən ruzigar, heyf.

Meracə yetdi gərçi səbüklük, şikəstəlik,
Olmadım öz muradım ilə xakisar, heyf.

Heç kimsə dərd qədrini bilməz mənim kimi,
Qədrimi bilmədin heyif, ey ruzigar, heyf.

Səyyadə seyd qədrini vəhşət bilindirir,
Qövsi, mən ol kəməndə tez oldum şıkar, heyf.

* * *

Nalə ilə sızlaram hərgah musiqar tək,
Çəngsiz ahəngi–gərdun şıyvən eylər tar tək.

Bir söz ilə naleyı–məzluma verməzlər cavab,
Kaş olaydı bağıri səngindillərin kuhsar tək.

Nöqteyi–xalin tamaşasında ey köz mərdümi,
Durmuşam bir yerdəvü sərkəştəyəm pərgar tək.

Eylərəm, zahid, ibadət rövzeyi–rizvan üçün
Bir nəhalı var isə ol sərvı–xoşrəftar tək.

Öz diyarından könüllər mülkü bəs hərdəm neçün
Çalü–çap eylər xəyalın yağiyi–xunxar tək.

Məhv olur xurşid rüxsari–ərəqnakin görüb,
Mərdümi–çeşmimlə əşkim sabitü səyyar tək.

Gövhəri–siyrab Qövsi istər isən dəhrdə,
Hər xəsü xəşakə qatlan bəhri–ləngərdar tək.

* * *

Eşq dəryadil mənim könlümdə pünhan olsa yey,

Gənci–gövhər mənzili hərçənd viyran olsa yey.

Eyləməz biqədr aşiq könlünü bitablıq,
Gövhəri–siyrab hər miqdar ǵəltan olsa yey.

Ey dəmadəm çeşmi–pürxunimdən ikrah eyləyən,
Hər qədər kim, əbri–göbhərbar giryən olsa yey.

Namünasibdir bitirmək zəxmi–peykanın sənin,
Qönçeyi–ümmidiniz açılsa, xəndan olsa yey.

İnqilabi–dəhrdən agah olan arif bilir,
Təxtü tacindən cahanın bəndü zindan olsa yey.

Çünki mən göz açmanam, gər tirəruz istər məni,
Pərdeyi–çeşmimdə ol xurşid pünhan olsa yey.

Hər zaman kuyində Qövsi naləsin eyb etmə kim,
Öylə bülbül, böylə gülzar içrə nalan olsa yey.

* * *

Əsiri–eşq olana daim odlu daǵ gərək,
Səbahətək gecələr xəstəyə çıraǵ gərək.

Mənimlə tanrı üçün sözdə ixtisar et kim,
Uzun fəsanəyə, vaiz, dilü dəmaǵ gərək.

Gərək cahanda həmin yarü kuyi–yar mənə,
Nəçük ki, bülbülə gül, bağibanə baǵ gərək.

Nəvayi-nalə yolun məndən öyrənir bülbul,
Vəleyk gül kimi ol qönçələb qulağ gərək.

Fəğan ki, tez yetir əncamə dustlar, şəbi-vəsl,
Rəfiq, çox ki, şəfiq oldu, yol irağ gərək.

Yetər təğafül edib böylə sərgiran etmək,
Əlin təsəddüqü saqi mənə əyağ gərək.

Ərinməyincə könül biyfürükdir məni,
Söz ilə verməz işıq, şəmi-bəzmə yağ gərək.

Xəyalilə gecələr piçü tabisən, Qövsü,
Göz açıq oldu nə hasil, könül oyağ gərək.

* * *

Getmə başın sədqəsi, ey sərvü-xoşrəftar gəl,
Getdim əldən, ey dolanım başına dildar, gəl!

Gəldi əyyamı-baharü şur düşdü aləmə,
Gəl nə durmusan dəxi, ey saqi-yi-xunxar gəl!

Natəvanlıqdan yaman düşdüm məni bidəstü pa,
Gəl əlimdən tut, ayağın sədqəsi, ey yar gəl!

Qönçəyə pərvanətək bülbul dönüb təkrar edər –
Kim, yerin boşdur sənün, ey şəmi-gülrüxsar gəl!

Can nisar etməkdə bir ömr intizarın çəkmişəm,
Ey təbib-i-bimürüvvət ta həyatın var gəl!

Naləsindən dərdi-sər çəkdin müdara eylədin,
İndi kim dildən düşübdür Qövs-i-bimar, gəl!

* * *

Kuyində Xizr dideyi-bidardır, könül,
Tofiq yardır ona kim, yardır, könül.

Hansı dil ilə kimsə könül vəsfən eyləyə –
Kim, hər qədər desən, deməsən vardır, könül.

Bihuşilər təəmmülü hüşyarə bənzəməz –
Kim, bixəbərliliyəncə xəbərdardır, könül.

Çox izzət kuyinə etməkdə eyləmə,
Ahəstə ey rəfiq ki, bimar dır könül.

Ey şaxi-gül, sənə səri-kuyin əsiridir,
Hərçənd buyi-gül, kimi səyyardır, könül.

Qövs-i, ayağ gedərmi səri-kuyi-yaridən,
Ey mürği-pərşikəstə, giriftardır, könül.

* * *

Bağ-i-cənnətdən əgər göz yumsa Adəm, qəm degil,

Rövizəyi–kuyin sənin tərkiyləyən adəm degil.

Ey dolanım başına, bilsəm ki, sən qəmxarsan,
Yüz qəmə möhnət giribənim tutarsa, qəm degil.

Eşq dərdir, bülhəvəs yanında izhar etmə kim,
Hər özün bilməz bu gəncin sirrinə məhrəm degil.

Şəbnəmi ey çeşməyi–xurşid, gözdən qoyma kim,
Az düşər sahibnəzər, hərçənd aşıq kəm degil.

Təşnəçəşməmə mən, məgər könlüm məni siyrab edə,
Yoxsa dəryalar hərifi–dideyi–pürnəm degil.

Hatəm oldur kim, günahından keçər bir mücrimin,
Aləmin malü mənalından keçən Hatəm degil.

Əl–ayaq çox çalma, təslim ol, özün incitmə kim,
Böylə mühlik zəxm, Qövs, qabili–mərhəm degil.

* * *

Xoş abü tabilidir əbri–növbəhar bu il,
Ümid kim ola kamımca ruzigar bu il.

Bu abiruy ki, gülşəndə var qəribə degil,
Gər olsa nogüli–bixar növki–xar bu il.

Düçar olur mənə, mən həm ona düçar oluram,
Ol ahü gözlüyə kim olmuşam düçar bu il.

Gözümdə məskən edər halə içrə mah kimi,
Mənə gözüm işığı verməz intizar bu il.

Əgərçi bir neçə gün xar zəhmətin çəkdin,
Vəli yey oldu günün–gündən ey həzar, bu il.

Kəməndi–nalə ilə şirilər əsirəm ikən,
Məni bir ahuyi–çin eylədi şıkar bu il.

Gözüm çırağı, gözüm var kim, vüsulə yetə,
Nə arizu ki, mənim gözlərimdə var bu il.

Ayağ başə çəkib baş ayağına qoyaram,
Gözün səbukəşiyəm, çəkmənəm xumar bu il.

Nigarxaneyi–çin oldu gözlərim, Qövsi,
Bu abü rəngilə kim, gəldi növbahar bu il.

* * *

Mən imtiyaz məscidü meyخانə bilmənəm,
Yəni ki, qeyri–saqiyyü peymanə bilmənəm.

Lal eyləmiş mənim dilimi heyrət, ey səba,
Bülbül sanır ki, naleyı–məstanə bilmənəm.

Ta bir piyalə saqiyyi–xunxar verməsə,
Yüz kasə qan əgər içərəm, qanə bilmənəm.

Ey Xızr, Eşqi-kuyinə yarın apar məni –
Kim, bəs ki, sərxoşam rəhi-peymanə bilmənəm.

Ey şəm, mən ol atəşi-rüxsarın istərəm,
Pərvanətək nedim, hər oda yanə bilmənəm.

Ey nalə, söylə tanrı üçün handadır könül,
Viranəmin yolun məni-divanə bilmənəm.

Yüz min dil ilə dərdimi ol zülfi-yarimə,
Sən söylə, mən bu dilləri ey şanə, bilmənəm.

Hər yanə düşsə qiblənüma səcdədir işim,
Mən intixabi-Kəbəvü bütخانə bilmənəm.

Ey eşq, onun yanında aradan götür məni –
Kim, mən özümdən özgəni biganə bilmənəm.

Ey bərq etmədin mənə bir qatla iltifat,
Sandın məgər ki, öz oduma yanə bilmənəm.

Seyli-fəna yetirdi tozun ərşə könlümün
Qövsü, hənuz mən onu viranə bilmənəm.

* * *

Aşiqə sübhi-ümidü şamı-hicrandır xəyal
Bülbüli-məhcürə həm gül, həm gülüstandır xəyal.

Dərd-dərmanla tüəmdurur, əgər biyna isən

Hər qədər kim, vəslidir dişvar, asandır xəyal.

Gah yox yerdən açar yüz qəm niqabın çöhrədən,
Gah yüz min dərdi–bidərmanə, dərmandır xəyal.

Hər kimin halınca, mənzurincə, məqsudincədir
Gah gəşti, gah ləngər, gah tufandır xəyal.

Bilmənəm kim, handayam mən, yerdəyəm, ya göydəyəm
Pəs müşəvəşdir dimağ, əzbəs pərişandır xəyal.

Əhli–hümmət mihmansız qalmağı dişvardır,
Şükr–lillah kim, gözü könlümdə mehmandır xəyal.

Hər nə gəlsə aşiqə dildaridən, dildardır,
Düşməsə canan ələ can çəkmə, canandır xəyal.

İnsü cinnü divü dəd vari müsəxxərdir ona
Zahirən kim, xatəmi–mülki–Süleymandır xəyal.

Anlayan bir nüqtədən yüz min kitab anlar sözüm –
Kim, könül bir qətrədir, dəryayi–ümmandır xəyal.

Zərrə–zərrə üzvüm hər biri bir yerdədir
Bəs ki, Qövsü arizu cəmə pərişandır xəyal.

* * *

Ey ki, hərgiz səhv birlə etmədin yadım mənim,
Yadın ilən xatirimdən oldu məhv adım mənim.

Könlümü qoydun göz üstə oldu viran, dustlər,
Aqibət ol rəxnədən bu möhnətabadım mənim.

Sübhi-məhşər kim-kimə pərva qılır, hicran günü,
Nola ölsəm, yetməyə bir kimsə imdadım mənim.

İztirabım qeydi-bimindən degil, qorxum budur –
Kim, çıxsa can, olmaya agah səyyadım mənim.

Tiği tündü dəstü bazusi qəvidir heyf kim,
Eyləməz pərva, ötər bibak cəlladım mənim.

Ta qəm artar, ömrüm artar; çıxsa qəm, canım çıxar,
Bəs ki, xu salmış qəmilə cani-naşadım mənim.

Qamətin yadilə hər gah naləvü ah eylərəm,
Xəm olub gərdun edər təzimi-fəryadım mənim.

Qanlısıdır könlümün Qövsivü əşkim, şahidim,
Yetdi tiği ğurimə, sən dəxi ver dadım mənim.

* * *

Mən məst idim, ol məstlə axır belə düşdüm,
Qıl fikrimi saqi ki, yaman müşkülə düşdüm.

Pərvanəvü bülbül kimi bitab degildim,
Bilmən nəçin oddan-oda, dildən-dilə düşdüm.

Qüdsilərilə aləmi-əqdəsdə gəzərkən
Yarəb, neyləmişdim ki, bu abü kilə düşdüm.

Nacinslərin söhbətini məndən eşit kim,
Mən bir neçə gün, bir neçə hüşyar ilə düşdüm.

Ol kuyi dedin tərək eləyim tərki-sər etdim,
Çün öz gücüm ilə belə durdum, belə düşdüm.

Məcnun olub ol Leyliyi-aləm tələbində,
Evdən-evə, çöldən-çölə, eldən-elə düşdüm.

Sordu ki, mənim dərdimə Qövsü necə düşdün,
Baş qoydum ayağına ki, saqi, belə düşdüm.

* * *

Aşiqəm mən, dövləti malü mənali neylərəm,
Bərgü bərdən yummuşam göz, şaxü bali neylərəm?

Yey gəlir bir qönçeyi-məstur yüz güldən mənə,
Yar sahib-dil gərək, sahib-cəməli neylərəm?

Handa olsam buyi-gültək rövzeyi-kuyindəyəm,
Naməvü peyğam üçün badi-şimali neylərəm?

Səbzələr üstündə şəbnəmdən Dolubdur gözlərim,
Hüsni-məni istərəm, mən xəttü xali neylərəm.

İstərəm vəslin ki, yarın aşına olmaz mənə,

Gər xəyalın ram ola, bəzmi–visali neylərəm?

Sən nəfəs çağ eylə, ey ney, gər usandın nalədən,
Mən həvayi–kuyi–eşqəm, etidali neylərəm?

Gər verirsən dövləti–didari–canan var fələk,
Yoxsa mən mehmani–fəqrəm mülkü mali neylərəm?

Taru–pudi aləmin əfsanəvü neyrəng imiş,
Mən bu batil xabi–bihasil xəyali neylərəm?

Ləzzəti–didardən Qövsü mənə heyrət yetər,
Əldə ta ayinə var abi–zülali neylərəm?

* * *

Cismi–zarımdan mənim hicran nə istər bilmənəm,
Bu sınıq gəştidən ol tufan nə istər bilmənəm?

Məndə yox hiç arizu, könlüm hamən bitabdır,
Zəxm yoxdur, sinədə peykan nə istər bilmənəm?

Çeşmi–xunxarın sənin cismimdə çün qan qoymadı,
Qanı dolmuş dideyi–giryən nə istər bilmənəm?

Kasə–kasə qan verir şükr eyləyib nuş eylərəm,
Dəxi məndən gərdişi–dövrən nə istər bilmənəm?

Hər nə var aləmdə bir–birdən betər sərgəştədir,
Qətrə ümman axtarır, ümman nə istər bilmənəm?

Lalə istər dağına mərhəm nəsimi–sübhədən,
Ağız açmış qönçeyi–xəndan nə istər bilmənəm?

Aşıqın zənciri tari–zülfü kakildən gərək,
Riştəyi–zünnaridən Sənan nə istər bilmənəm?

Can çü canan malıdır, bəs dəxi məndən dustlar,
Can nə istər bilmənəm, canan nə istər bilmənəm?

Gövhəri–qəltan gözü taci–büləndəxtərdədir,
Qətreysi–gümnam sərgərdan nə istər bilmənəm?

Qaşı yayından onun yarəb, bu hamı qürbilə,
Navəki–bərgəştəyi–mücgan nə istər bilmənəm?

Ey dəmadəm eyləyən təklifi–məscid Qövsiyə,
Aşıqi–bitəbdə iman nə istər bilmənəm?

* * *

Ey biqərar, sinədə neştərmisən, nəсэн?
Peykanmısan, könülmüsən, əxgərmisən, nəсэн?

Bir dəm səni ol atəşi–rüksar yaqmadı,
Sən ey hicab, səddi–Skəndərmisən, nəсэн?

Rəhm eyləməz fəğanına ol dilrüba, könül
Sən gəbrimi, firəngimi, kafərmisən, nəсэн?

Hiç kimsə səndə eyləməz iqlab kimsəyə,
Ey kuyi–yar ərseyi–məhşərmisən, nəсэн?

Məhv etdi cavidan məni şirin təkəllümün,
Ey ləli–yar, çeşmeyi–kövsərmisən, nəсэн?

Hərdəm bir özgə surətilə bağladın gözüm,
Ey abü rəngi–hüsn, füsungərmisən, nəсэн?

Bir nalə naləmilə həmahəng etmədin,
Ey əndəlib, lalmisən, karmisən, nəсэн?

Ey qanlı dağ, açılmadın, əfsürdələnmədin,
Təsviri–bərgi–ləleyi–əhmərmisən, nəсэн?

Hərçəndi yandın odlara, Qövsi, usanmadın
Axır sən ey, od evli Səməndərmisən, nəсэн?

* * *

Məni yalqızladı dərdü bəlayi–yar bir yandan,
Süpehr əndişəsi bir yandanü əğyar bir yandan.

İki yandan vurarsan tiğ bəs neçün bülənd olmuş,
Sədayi–afərin bir yandanü zinhar bir yandan?

Məni təklif edən gülzaridən səhrayə bilməz kim,
Tutar damənimi gül bir yandanü xar bir yandan.

Kəşakəş atəşində ol kəbabi–xamisuzəm mən –

Kim, onu məst bir yandan çəkər, hüşyar bir yandan.

Necə mən olmayım rüsva kim, eylər şərh əhvalım,
Bir üzdən rəngi-zərdü ahi-atəşbar bir yandan.

Məni yandırdı bir yandan nəvayi-şöləbari-ney,
Şərabi-takisuzü saqi-yi-xunxar bir yandan.

Cünun şəhbaziyəm şəhr ilə səhra iki balimdir,
Dərü divar bir yandanü kuhsar bir bir yandan.

Binasın könlümün simab edərkən naşəkibaliq,
Təğafül birlə yığma sən, həm ol dildar bir yandan.

Bəsirətsizlərin tən ilə bağrım dağ ikən Qövsi,
Fəğan kim, başladılar pənd ülüləbsar bir yandan.

* * *

Sızıldar üstüxanim, bilməm ey can, sən nə sızlarsan?
Yanar bərqi-bələdən ol neyistan, sən nə sızlarsan?

Könül xuni-cigərdən cami-gülguntək ləbaləbdir,
Bu hamu eyşilə, ey xanəviran, sən nə sızlarsan?

Bu gün mən bizəbanəm, bəndi-bəndim yansa eyb olmaz,
Sənə mümkündür, ey ney ahü əfğan, sən nə sızlarsan?

Yanarsan mətləbincə, ey səpəndi-şux odlarda,
Mənim tək görməmişsən daği-hicran, sən nə sızlarsan?

Mən ey ney olmuşam bitab öz fəryadü-naləmdən,
Bu yanar od məni etmiş neystan, sən nə sızlarsan?

Gərəkdir kim, qəfəs qeydində mən fəryad edim, bülbül,
Müəssərdir sənə seyri-gülüstan, sən nə sızlarsan?

Sınıq mina kimi mən sızlasam, bica degil Qövsi,
Bükülmüş qəddilə, ey taği-neysan, sən nə sızlarsan?

* * *

Ey sünbüli zülf ol güli-rüxsarə düşərsən,
Öz başına fikr et ki, ayaqlara düşərsən.

Zinhar əlinə ayinə ey səngidil alma,
Öz canına rəhm eylə kim, odlara düşərsən.

Təxiri-şəkibin dəxi gəncayişi yoxdur,
Gər fikri-dəvayi-dili-bimarə düşərsən.

Gər versə könül taqəti-nəzzarə firibin,
Zinhar ona aldanma ki, zinharə düşərsən.

Mən damü bəlayəm, yeri, məndən həzər eylə –
Kim, oduma ey Qövsiyi-biçarə düşərsən.

* * *

Yerli yerdən siz eyərbabi-tərəb, varı durun,
Ələ saznızı Alın, çərx qulağını burun.

Ey səhi-sərvlər, ol mərdümi-çeşmim gəlsə,
Yığılın bir yerə mücgan kimi qulluqda durun.

Səri-kuyindən ötən yerdə, ey əhbab onun –
Dili-bimarımın əhvalını zinhar sorun!

Yetməzərbabi-həva bir yerə ey əhli-həvəs,
Ol qədərlər yügürün hər zəki, atnızı yorun!

Rindlər, zahidi-şəyyad gəlir div kimi,
Şişə ilə meyi-gülrəngi pəritək yaşırun!

Sitəmi-xaridən əndişə çəkən bülüllər,
Kim demişdi sizə ol növgüli-bixari görün?

Məst məzurdur əshabi-xirəd yanında,
Xublar, Qövsyi-bitab günahın otürün!

* * *

Nə şirindir sözün kim, tanrı ondan göz-qulağ olsun,
Nə yaxşı gözlərin var kim, yaman gözdən irağ olsun.

Çəkib bir sağəri-gülgün ayaq gülzarə qoy saqi –
Ki, güllər abi-ruyindən qızarsın, lalə, dağ olsun.

Ayağımdan əlim fərq etmənəm əzbəs ki, məstəm mən,

Fəğan kim böylə mənzildə gərək rəhröv oyağ olsun.

Gözü könlüm mənim saqi, sənə layiq deyil, amma,
Əgər mey fərdi-əvvəldir, nə qəm sağər cənağ olsun.

Ümidi-iltifati-yar ilə kəsməz dilin aşiq –
Ki, seyl əfğan edər hərçəndi ki, dağlar dayağ olsun.

Təfavüt eyləməz sənsiz mənə ey sərv-i-səngin dil,
Məkanım xahi külxən, xah səhra, xah bağ olsun.

Visalın gör nədir bir yedre kim, ey atəşin cövlan,
Xəyalın sübh xurşidü şəbi-hicran çirağ olsun.

Gözə nöqsan yetişməz, xabidən bidar isə könlün,
Rəiyyət yatsa eyib olmaz, əgər sultan oyağ olsun.

Nə yaxşı söyləmiş Qövs-i, Vahidi-pak gövhər kim:
«Məni yandırdı bir atəş ki, düşməndən irağ olsun».

* * *

Nola ki, fərq ola namərdlərin mərd-dünyadə,
Əgərçi bəllidir hər mərdü hər namərd dünyadə.

Elərdim nikübəd fərqin, bilərdim yaxşılar qədrin,
Fəğan kim, açmadım köz bir nəfəs namərd dünyadə.

İçərlər xəlqi-aləm sağəri-zərrin ilə səhba,
Mənə qalmışmı əşki-sürxü rəngi-zərd dünyadə.

Betərdir tiğlərdən biabirülər surətin görmək –
Ki, olsa tömeyi–şəmşir hər namərd dünyadə.

Cahanda buyi–dərdü dağ hiç bir kimsədən gəlməz,
Onunçün gün görərlər mərdümi–bidərd dünyadə.

Olar kim, ol təbibin hikmətindən qafil olmuşlar,
Nə bilsinlər ki, eyni afiyətdir dərd dünyadə.

Necə mən bilmənəm Qövsü bu viran olmuşun qədrin –
Ki, öz könlümdən özgə bulmadım həmdərd dünyadə.

* * *

Təşneyi–gülsəri–dağı–lələzarəm, ah, ah,
Təxtəyi–məşqi–cünuni–növbaharəm, ah, ah.

Seyl viran eyləyən ev qabili–təmiridir,
Neyləyim mən ki, xərabi–ruzigarəm ah, ah.

Qüdrətim yox çərx evindən başım alıb çıxmağa,
Bir üzü bağlı, gözü bağlı şikarəm, ah, ah.

Eylə kim, seyləb önündə xarü xəş pəmal olur,
Payimali–giryeyi–biixtiyarəm, ah, ah.

Seydə gər yüz yerdə zəncir olsa, mümkündür xilas,
Mən giriftari–kəməndi–zülfi–yarəm ah, ah.

Nalədən xali qılır gahi səpənd öz könlünü,
Ah kim, mən bizəbanəm, biqərarəm ah, ah.

Heyf Qövsi, çərxi-sübhi-piçütabəm heyf, heyf,
Ah neylim, şəmi-şami-intizarəm, ah, ah.

* * *

Yetərmə rüşteyi-can gövhəri-yeganəsinə –
Ki, gün kəməndi onun yetməz asitanəsinə.

Məni-mühəqqəri seyd etdi ol hilaləbru –
Ki, çərx rəşk aparır payeyi-nişanəsinə.

Nədir həyat, dilü din ki, etməyim bir-bir,
Fəda girişməsinə, nazına, bəhanəsinə.

Hərami könlümə tapşırdı zərnişan oxlar –
Ki, hər birisi dəyər padşah xəzanəsinə.

Nola fəğanım eşitmiş ki, gül qulaq olmuş,
Ayağıdan başatək bülbülün təranəsinə.

Qəmi-bədən yetər ey dil ki, növbahar keçər,
Verincə mürği-çəmən rəvnəq aşianəsinə.

Əgər xəbər bilə quş guşə zövqdən Qövsi,
Bəlayi-dami edər ixtiyar danəsinə.

* * *

Bihəmdulla yatıbdır sinəm üstə dağ–dağ üstə,
Bəli, məşhuri–sözdür ol məsəl kim, yağ–yağ üstə.

Qaradır ruzigarı hər kimin kim, könlü rövşəndir,
Bilir hər tıfli–məktəb kim, yazılmaz ağ–ağ üstə.

Qiyamət həm olursa durmanam ol sərv ayağından,
Sana ərzani bülbül gül–gül üstə, bağ–bağ üstə.

Ayaqdan salmayıb minayi–gərdun möhlətin versə,
Yüz il əl bağlaram qulluqda saqi, bir ayağ üstə.

Nə təsir eyləsin, yarəb nə vəchilə görünsün kim,
Fələkdə ulduzum bir lalədir bir qarlı dağ üstə.

Demə kim, bilmənəm eşqimdə dərdü dağ qədrin kim,
Könül titrər gözümlə, pərvanələr tək bu çırağ üstə.

Nə gülşəndir bu bir gülşən ki, ta işlər gözümlə Qövsi.\
Həmin bülbül görər bülbül yanında, zağ–zağ üstə.

* * *

Dildən dilə düşdüm dili–divanədən ötrü,
Vurdum özümü odlara pərvanədən ötrü.

Bitaqət olur aşiq üçün hüsni–zəbərdəst,
Seylab düşər dağlara viranədən ötrü.

Bənzətmə məni bülbülü–bidərdə ki, ney tək,
Dildən düşərəm naleyi–məstanədən ötrü.

Bir məşt unumdan mənim əflak nə istər,
Derlər ki, dəyirman dolanır danədən ötrü.

Səyyad kimi ahuyi–rəna tələbində,
Qövsi dolanır məniyi–biganədən ötrü.

* * *

Bülbül mənim əfğanıma qatlanmadı uçdu,
Yarım gecə qönçə yuxudan durdu və köçdü.

Mən tak tikib mey yerinə xuni–dil içdim,
Sözdür bu ki: «Hər kimsə nə əkdı, onu biçdi».

Hicran gecəsi gəldi yenə başımə ey vay,
Hərçənd yaman keçdi günüm, şükr ki, keçdi.

Qurtulmadı yarəb cigərim qanı, nə sirdir,
Hərçənd ki, göz tökdü ayağə könül içdi.

Vəsfi–ruxi–gülrəngin onun başladı Qövsi,
Gülzaridə bülbül yenə gül dəftərin açdı.

GƏRAYLILAR

Eylə kim, dərman sənindir,
Dərdi bidərman sənindir.
Hər nə etsən padişahım,
Eylə kim, fərman sənindir.

Təşneyi–didarinəm mən,
Ey güli–tər xarinəm mən.
Bir əmanətdarinəm mən,
Dil sənindir, can sənindir.

Könlümü əvvəl alırsan,
Axırı gözdən salırsan,
Qibləgahım, sən bilirsən,
Ev sən, mehman sənindir.

Ey mənim çeşmim çırağı,
Könlümün ümmidi saqi!
Qan ilə doldur əyağı –
Kim, bu gün dövrən sənindir.

Dini–dildən keçməyimmi?
Hasilimdir biçməyimmi?
Qana–qana içməyimmi,
Kasa–kasa qan sənindir?

Gərçi vəslin oldu müşkil,
Bəs ki, var arada hail,
Olmuşam hicrana qail,
Çün şəbi–hicran sənindir.

Gəl məni ey qafil öldür –
Kim, mənim məqsudum oldur.
Xah ağlat, xah güldür,
Dideyi–heyran sənindir.

Çox da cövrə mayil olma,
Düşməni–canü dil olma,
Hali dildən qafil olma,
Çünki ol viran sənindir.

Başın oldü kuyi–meydan,
Qaməti–xəmkəştə çövkən,
İmdi Qövsü, eylə cövlan,
Ərseyi–meydan sənindir.

* * *

Könlümdəki muradım
Ey yar, sən bilirsən,
Hər dil ki, bilmənəm mən,
Dildar, sən bilirsən.

Hərçənd ki, bizəbanəm,
Ləbrizi–əl amanəm,
Mən məsti–cavidanəm,
Hüşyar, sən bilirsən.

Mən Sanma meypərəstəm,
Saqidən ötrü məstəm,

Mən bir binayi-pəstəm,
Memar, sən bilirsən.

Qəmzən atanda bir ox,
Qaşın yayın çəkər çox,
Könlümdə tab gər yox,
Gər var, sən bilirsən.

Gəlməz fəğan əlimdən,
Üzr istə qatilimdən,
Ota mənim dilimdən
Yalvar, sən bilirsən.

Gər könlümü alırsan,
Gər yüz çin öldürürsən,
Dildar, sən bilirsən,
Qəmxar, sən bilirsən.

Qövsü sənin xərabın,
İçmiş sənin şərabin,
Olmuş sənin kababın
Xunxar, sən bilirsən.

* * *

Ömürlər xuni-dil içdim
Gülüzarım, səndən ötrü
Axırı dağlara düşdüm,
Laləzarım səndən ötrü.

Sinəmi oxlar dəlibdir,
Qanlı peykanlar qalıbdır,
Canımı qəmlər alıbdır,
Qəmküsarım, səndən ötrü.

Aşiq olan keçər eldən,
Başü candan, xanümandan,
Damənin tək getdi əldən
İxtiyarım, səndən ötrü.

Gözlərim qanilə doldu,
Bilmənəm könlümə noldu,
Kakilin tək qarə oldu,
Ruzigarım, səndən ötrü.

Qövsü ilə həmdəm oldum,
Həmdəmi–dərdü qəm oldum,
Xarü zari–aləm oldum,
Nazlı yarım, səndən ötrü.

MÜRƏBBE

Könlüm istər ki, ola ol atəşin rüxsarü mən,
Fürsəti–ərzü niyazü xəlvəti–didarü mən.
Növbaharü əndəlibü guşeyi–gülzari mən,
Əbri–gövhərbarü saqiyyü şərabü yarü mən.

İkimiz ol məhvəş ilə bir qədəhdən məst olaq,
Bir nəhalın sayəsində əylənib pabəst olaq,

Bağlarıq gərdun əlin gər bir nəfəs həmdəst olaq,
Əbri-gövhərbarü saqiü şərabü yarü mən.

Ol mənə mənzur, ona seyri-çəmən mənzur ola,
Əngəlü biganə napeydavü məhrəm dur ola,
Mütribi-xoşləhcəvü çəngü neyü tənbur ola,
Əbri-gövhərbarü saqiü şərabü yarü mən.

Biz diyari-eşqdə çeşmi-çırağı-aləmik,
Bir cahan ənduh ilə bibakü rindü biğəmik.
Saxlasın tanrı yaman gözdən ki, yaxşı həmdəmik:
Əbri-gövhərbarü saqiü şərabü yarü mən.

Bərgü bar ilə mühəyyadır baharın tuşəsi,
Bir tərəf gül xərməni, bir yanda sünbül xuşəsi,
Günci-deyrü birəhmən, zöhhadü məscid guşəsi,
Əbri-gövhərbarü saqiü şərabü yarü mən.

Biz kimiz, surətdəvü mənidə layiq dustlar,
Dostluq dəvasını etməkdə sadıq dustlar,
Bir-birilə az düşər biztək müvafiq dustlar:
Əbri-gövhərbarü saqiü şərabü yarü mən.

MÜXƏMMƏS

Daneyi-ləbtəşnəyəm, ey əbri-gövhərbar hey!
Aşiyansız bülbüləm, ey şəmi-gülrüxsar rey!
Yüz qəmə dərdü bəla pəmaliyam qəmxar hey!
Canə yetdim piçü tabü eşqdən, ey yar hey!

Getdim əldən, ey dolanım başına dildar hey!

Əhli-dil kim, çeşmi-tərdən qan qatarlar aşım,
Əşkimə seylabi-xunü pül demişlər qaşım.
Sən ki, şəmi-bəzm tək rəhm eyləyib göz yaşım,
Ol qəddi-rəna ilə hər gah gəldin başım:
Getdim əldən, ey dolanım başına dildar hey!

Başımı ta şəm tək sevda oduyla dağladım,
Gahi bitəqrib güldüm, gahi bica ağladım.
Hər nə tutdum dəstimə damanı-fürsət çağladım,
Ta ki, durdum qulluğunda əl-əl üstə bağladım,
Getdim əldən, ey dolanım başına dildar hey!

Ey xoş ol saət ki, şəmi-bəzmim ol rüxsar idi,
Bülbülü pərvanədən məclis dolu əğyar idi.
Ol nəfəs kim, guşeyi-çeşmin mənimlə yar idi,
Sən əlim tutdun vəli, mən ta ayağım var idi,
Getdim əldən, ey dolanım başına dildar hey!

Xəstədir Qövsü təbibim, dərd bilmək çağıdır,
Çarə qılmaq, kam vermək, könlün almaq çağıdır,
Çünki gəlmək, çeşmi-eyvanında qalmaq çağıdır,
İntizarın çəkdimü gördüm ki, gəlmək çağıdır,
Getdim əldən, ey dolanım başına dildar hey!

MÜSƏDDƏS-TƏRCİBƏND

Gəlin ey əhli-vərə aşiqü xumar olalım!

Hamı bir müqbəcə yanında giriftar olalım!
Hey kimi nalə çəkib, çəng kimi zar olalım!
Necə bir böylə gözəl fəslidə hüşyar olalım!
İçəlim bir neçə gün badəvü sərşar olalım!
Bizə yar olmasa saqi, biz ona yar olalım!

Camilər zəhrilə məmlü şəbi–hicran içdik,
Eylədik tövbə əgər göz gərə, pünhan içdik;
Hər nə kim verdi bizə saqi–dövrən içdik,
Bu fəna dəhrdə bəsdir bu qədər qan içdik!
İçəlim bir neçə gün badəvü sərşar olalım!
Bizə yar olmasa saqi, biz ona yar olalım!

Necə bir şamü səhər xabü xəyal ilə keçə,
Necə bir əxtəri–məsud zəval ilə keçə,
Yüz nişat ilə gəlib ömr, məlal ilə keçə,
Heyfdir bilə bahar ayı bu hal ilə keçə,
İçəlim bir neçə gün badəvü sərşar olalım!
Bizə yar olmasa saqi, biz ona yar olalım!

Xublar varı çəmən seyrinə zinhar gəlin,
Cəm olun qönçə kimi, gül kimi bir dəm açılın,
Eşidin bülbülün ahəngini, qədrini bilin,
Dustlar, mövsimi–gül getmədən əldən yığılın:
İçəlim bir neçə gün badəvü sərşar olalım!
Bizə yar olmasa saqi, biz ona yar olalım!

Yarə can eylərik isar budur niyyətimiz,
Tutarıq damənini yar ola gər dövlətimiz,
Biz onun bəndəsiyik, səcdəsidir taətimiz,
Ömr əgər möhlətimiz versə, fələk fürsətimiz,

İçəlim bir neçə gün badəvü sərşar olalım!
Bizə yar olmasa saqi, biz ona yar olalım!

Fariğ olman fələki–mübrəmin ibramından,
Hiç kim səy ilə qurtulmaz onun damından,
Dustlar, dövri–zaman gərdişi–əyyamından,
Etməmişkən biz bihuş əcəl camından:
İçəlim bir neçə gün badəvü sərşar olalım!
Bizə yar olmasa saqi, biz ona yar olalım!

Nola gər çərx ilə yekru qılıram mən Qövsi!
Dust gər yar ola neylər mənə düşmən, Qövsi,
Bütilən xəlvət edən yerdə birəhmən Qövsi!
Gəl ki, bir guşədə saqiyü mənü sən Qövsi;
İçəlim bir neçə gün badəvü sərşar olalım!
Bizə yar olmasa saqi, biz ona yar olalım!

TƏRCİBƏNDLƏR

Ey hay kim, açıldı yenə ey həzar, gül,
Çeşmi–tərimdən eylədi əbri–bahar gül.
Əzbəs ki, abü tab ilə ləbrizidir çəmən,
Sanmın ğərib əgər ola hər növki–xar gül,
Gər lalə–lələ göz yaşıma baxmasan nola –
Kim, öz–özün ayağınə eylər nisar gül.
Şəbnəmtək üz yaşıрмаq üçün nəli oddadır,
Bəs kim üzündən oldu sənin şərmisar gül.
Ta olmuşam xəyalinə, ey rəşki–növbahar,
Ta məhvəm abü rənginə ey abidar gül,

Eylərmi qönçətək məni bidar əndəlib
Bülbül kimi qılırmı məni biqərar gül:
Dövri-fələk bu sürətilə nənnidir mənə,
Seylab naləsi tənəna-tənnidir mənə.

Gül birlə etdi aləmi ləbrizi-zər bahar,
Hər bağ küncün eylədi gənci-göhər bahar.
Abi-rəvani eylədi simin şükufədən,
Torpağı qıldı səbzə ilə müşktər bahar.
Bidəstü pa qoyarmı məni ol nigar kim,
Gül bərgin etdi bülbülçün balü pər bahar.
Ol gülüzarə qarşı məgər könlüm açıla,
Verməz təsəlli aşiqi-bitabə hər bahar.
Məhvi-nəzarə olsa gözüm eyb görmə kim,
Ondan mənə xəbər verir ey bixəbər bahar,
Vaiz, yetər fəsanə ki, ta fərşdir çəmən,
Mütrüb, çax etmə nalə ki, ta cuş urar bahar;
Dövri-fələk bu sürətilə nənnidir mənə,
Seylab naləsi tənəna-tənnidir mənə.

Hər kim ki, ol sitəmkər ilə ya edər məni,
Əhya verir mənə, yox ikən var edər məni,
Şərmi-nəzareyi-güli-ruyin nəfəs-nəfəs,
Gəl gör nə abü rəngli gülzar Edər məni.
Bəs kim, çəməndə yadin ilə əşk tökmüşəm,
Hər gül xəyal əbri-göhərbar edər məni.
Hərgah bir göz açmağa ahəng edər könül,
Neyrəngi-tazə surəti-divar edər məni.
Ayinətək sərəsər bazari-dəhridə,
Əbri-baharü naleyi-bülbül, nəsimi-sübh,
Heyrət bu halı şügl ilə bekar edər məni.

Hərçənd ləhzə-ləhzə xəbərdar edər məni.
Dövri-fələk bu sürət ilə nənnidir mənə,
Seylab naləsi tənəna-tənnidir mənə.

Üşşaqə vaizin nəfəsindən nə faidə?
Mənzildə karivan çarəsindən nə faidə?
İki cahanda zahidə mey çün həram imiş,
Cənnət həvasinin həvəsindən nə faidə?
Naseh müdam tövbəyə tərgib edər məni,
Yarəb, ona bu mültəməsindən nə faidə?
Bikardır bədən dili-pürşur olmasa,
Çün əndəlib yox, qəfəsindən nə faidə?
Zülfün nə lazım eyləyə zəncir könlümü,
Ol seydi-bəsməlin mərəsindən nə faidə?
Ey həmsəfər, mənim kimi bir tiflməşrəbə,
Bərdərdə təbli-köç səsindən nə faidə?
Dövri-fələk bu sürət ilə nənnidir mənə,
Seylab naləsi tənəna-tənnidir mənə.

Saqi, gətir şərab, içəlim hay-hay ilən
Keçsin baharımız necə bir ahü vay ilən.
Öz sinəm etmişəm süpəri qarşı durmuşam,
Bir gözləri hərami ilən, qaşı yay ilən,
Üşşaq gün görərmə bu dövranda kim, çıxar
Ol afitab gah il ilən, gah ay ilən.
Bir əhli-dil bilir nə çəkər didədən könül,
Kim qonşu olmuş ola gözü ac gəda ilən.
Baxmazsan əşki-alimə ey səngidil ki, mən
Dəryayə rəxnə salmışam ol qanlı çay ilən.
Mətləb məni oyatmaqisə bir usanginən,
Ağrıtmə xəlq başını Qövsi haray ilən:

Dövri-fələk bu sürət ilə nənnidir mənə,
Seylab naləsi tənəna-tənnidir mənə.

* * *

Zahid, dolu camimdəki ləbriz səfadır,
Dürdi-meyi-gülrəng deyil, abi-bəqadır,
Təsbihimi, zünnarımı gizlətməyəm eldən –
Kim, tərki-riya aləmi-mənidə riyadır,
Şəbnəm kimi bir gün gözü aç, gör bu çəməndə.
Ömr eylə keçər kim, sanasan badi-səbadır,
Ərz etdi təbib-i dili-bimarə mükərrər,
Əhvalimi saqi-yü dedi: badə dəvadır.
Gülşəndə ki, hər lalə dolu sağərə bənzər
Kafər, necə məxmur gəzim, gör nə həvadır!
Hərçənd şəbi-cümə gərək taətə məxsus,
Hərçənd ki, adına günü ruzi-duadır:
Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağrı,
Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağrı!

Saqi ki, yegin qəddü rəsa qaməti vardır,
Ol qaməti-rənayə görə hümməti vardır.
Hərçənd ləbin hər kimi öldürsə dirildir,
Öldürməyə üşşaqi əcəb rəğbəti vardır.
Əşkim göhərin badə kimi tökmə ayağə,
Ey zalım onun qədrini bil, qiyməti vardır.
Hər bithü bidərd könül qədrini bilməz,
Al saxla bu yaquti ki, xasiyyəti vardır.
Sinəmdə könül badeyi-gülrəngçün oynar,
Qan içməyə hərçənd onun adəti vardır;

Hərçənd deyirlər rəməzan ayı yavuqdur,
Hərçənd ki, mahi-rəcəbin hörməti vardır:
 Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
 Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağı!

Əzbəs ki, bu məhfildə fəğan eylədi mütrib,
Ayinəmizi abi-rəvan eylədi mütrib.
Bəzm əhlini yandırdı, sızıldatdı qavurdu,
Yaxşı oxudu, leyk yaman eylədi mütrib.
Ömr etsinü pir olsunü tapsın məzəyi-ömr –
Kim, pirləri vari cavan eylədi mütrib,
Bir rəng təmam etdi səmai-yi-rəvani –
Kim, cismimizi ruhi-rəvan eylədi mütrib,
Mən həm elə ahəng ilə fəryad elədim ki,
Yavıncıdı, yalvardı aman eylədi mütrib,
Çün nalə ilə bağırimi qan eylədi mütrib.
Çün nəğmeyi-tər etdi vücudum bir avuc su,
 Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
 Öz başın üçün qoymaya gör əldən-əyağı!

Ta könlümü asan aparıb müşgülə saldın,
Dildən məni saldın, məni dildən-dilə saldın,
Saqi dolu minani, məni-xanə xərabı
Neyrəngilə sındırdın, ayaqdan belə saldın.
Əylənmişkən rövzeyi-rizvan arasında,
Yarəb, nədən ötrü məni abü gilə saldın.
Yüz həlqə edib zülfü pərişanını çin-çin
Hər həlqə ilə boynuma bir silsilə saldın.
Ol badəni kim, əqlimi başdan aparıbdır,
Sundun mənə, mən sadədili işgilə saldın.
Hərçənd tünük hövsələyəm bəzmi-bələdə,

Hərçənd ayaqdan məni bir cam ilə saldın:
Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağı!

Ol bağda kim, eylədi Mirzə onu zahir
Mirzə ki, onun həqq ləqəbin eylədi Tahir.
Ol bağidə kim, ayineyi-dövr nümadır,
Firdovs onunla ola rifətdə nə qadir?
Təsvir edə bilməz onu yüz rəngilə Mani,
Təqlid edə bilməz onu neyrəng ilə sahir.
Heç fərqi onun rövzeyi-rizvanidə yoxdur.
Ol cənnəti-qaibdirü bu cənnəti-hazır.
Dünyadə bu rifətdə məqam kim eşidibdir –
Kim, aləmi-mənzur olavü aləmə nazir.
Bir vaxtdə kim, əbri-bahar ola göhərbar,
Ol bağidə kim, badə çəkər mömünü kafir:
Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağı!

Ol bağidə kim, eylədi Təbrizi gülüstan,
Ol bağ ki, bir guşəsidir rövzeyi-rizvan,
Bir həddi Səhənd olmuş, O bir həddi Urumi,
İki yanı Sürxəbdir ol kuhi-Bədəxşan.
Fəvvarələri çeşməyi-xurşidə tökər su,
Dəryaçələri rəşkilə dəryayə verir qan.
Minayü meyü laləvü xaşxaşü şəqayiq,
Bir rəng bular etdilər ol bağı çırağban –
Kim, pərtövi-xurşid kimi bağ fruği,
Etdi fələyin sabitü səyyarini pünhan.
Ol bağidə kim, göllər olar bəhri-göhərxiz,
Bir vaxtdə kim, əbri-bahar ola dürəfşan:

Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağı!

Ol bağıdə kim, qələsi əflakə çəkib sər,
Ol qələdə kim, dari-süpehr ilə bərabər,
Cövşi-gülü nərgisü rəyahinü qərənfil,
Dünya üzünü eylədi rənginü müəttər.
Pəh-pəh nə gözəl sərvləri var bu bağı –
Kim, faxtəsi kərkəsi-gərdun ilə oynar.
Gül butələri diləkəşü ər-ərləri mövzun,
Cənnət yoludur çar xiyabani sərəsər,
Axır necə hüşyar oturum mən bu çəməndə –
Kim, qönçəsi mina kimidir, lələsi sağər.
Ol qələdə kim, bağı kənarına düşübdür,
Dörd canibi bişübhə səkkiz cənnətə bənzər:
Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağı!

Mütrib, belə gülzari-tərəbxanə gərəkdir,
Mey nuş elə kim, naleyi-məstanə gərəkdir.
Həm məbədi, həm meygədəsi var bu bağı –
Kim, özgəyə məscid, bizə meyxanə gərəkdir.
Hər qönçə bu gülzaridə bir Leyliyə bənzər,
Hər kimsə ki, Məcnun ola, divanə gərəkdir.
Bu abi-havadan ki, verir aşiqə əhya,
Var canımız, amma bizə cananə gərəkdir.
Ol bağıdə kim, sinəmi sədçək elərdim,
Sünbüllərinin kakilinə şanə gərəkdir.
O bağıdə kim, bülbülü-pərvanə gərəkdir:
Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağı!

Hicran sitəmi bağrımı qan eylədi, ey vay,
Ey dilbəri-hərcayiyü xunxar, mədəd hay!
Qövsü necə dursun xəmi-əbrulərə qarşı,
Ol baziüyü pürzurilə netsin bu sınıq yay.
Əzbəs ki, ərindim ləbi-ləlin həvəsindən,
Dəryayı-mühit oldu gözü, didələri çay,
Mina kimi nolur bu sınıq könlümü alsan,
Bir sağəri-ləbrizilə, ey kafəri-xudray,
Hər bağidə kim, badi-bahar ola səmənsay,
Mehmanlara var saf suyun özgə səfası,
Dərlər ki, yavuşdur ol on dörd gecəlik ay:
Hey, hey dolanım başına ey saqi-yi-yağı,
Öz başın üçün qoymaya gör əldən əyağı!

TƏRKİBBƏND

Əyyami-bahar oldu fəğan başladı bülbül,
Bir növ ki, gülbənginə məhv oldü onun gül.
Qəm kişvəri könlüm kimi zirü-zəbər olmuş,
Ta oldu tərəb ləşkərinə səbzə qaravul.
Gər əbri-kərəm belə yağar səbzələr üstə,
Seylabə gedər xarü xəşü səbrü təhəmmül.
Mina kimi qaldırdı ələm şaxi-gül, amma
Qəlbinə salır tövbənin ol rəngi-təzəlzül –
Kim, naleyi-məstanəyi-mütrib əsərindən,
Yüz yerdən edər qönçeyi-sirab qədəh gül.
Bir belə bahar ayı ki, həngami-tərəbdir
Saqi, dolanım başına, hey bəhri-təğafül,

Sən badeyi–gülrəng yetir ta xəbərim var –
Kim, huş aparır kakili–müşgin kimi kakil:
Pəh–pəh bu nə bağü bu nə gülşən, bu nə güldür –
Kim, şəbnəmi göz, qönçeyi–siyrabi könüldür.

Səhba qızarır gül kimi sünbüllərə qarşı,
Sünbül gögərir səbzə kimi güllərə qarşı.
İysar üçün açmış girehin qönçeyi–pürzər –
Kim, ərzi–təcəmmül qıla bülbüllərə qarşı.
Rəşk atəşi dağ etdi məni, lalə süfət kim,
Nərgis neçin açmış gözünü yollara qarşı.
Ol gül məni gər qönçə kimi salmasa dildən,
Görmək gərək ahəngimi bülbüllərə qarşı.
Meyxanə yolun başladılar, el sanasan kim,
Pərvaz qılırlar sonalar göllərə qarşı.
Saqi, dolanım başına ey şuxi–sitəmkər,
Gör iczü niyazım bu təğafüllərə qarşı.
Dur, lalə kimi qoymaya gör əldən əyağı –
Kim, ey görünür sağəri–mey güllərə qarşı:
Pəh–pəh bu nə abü bu nə tabü nə çəməndir –
Kim, xari onun gül, xəşü xaşaki səməndir.

Ey hüsnü firəngi, ərəbi xalları hindu,
Rəftarı dilazar, üzü nazik, qədi dilcü.
Yarəb, bu nə navək, bu nə mücgani–rəsadır.
Vəh bu nə kamandır, bu nə əbru, bu nə bazu?
Sərgəştə qılıbdır məni ol dəstəyi–kakil,
Girdabə salıbdır məni ol həlqeyi–geysu.
Məcnun ilə Fərhad mənim girdimə yetməz.
Ey ləbləri Şirin, sözü Leyli, gözü ahu.
Ol çeşmi–siyəhməst mənim əqlim apardı,

Məzurəm əgər eyləmişəm gəm ilə yekru.
Hərçənd ki, cami–meyü gül hüşrubadır
Saqi, dolanım başına ey gözləri cadu,
Amma, neçə əhvalımı səndən yaşırım kim,
Divanə edibdir məni ol nərgisi–cadu.

Pəh–pəh bu nə sahir, bu nə nərgis, bu nə gözdür –
Kim, hər mücəsi bir dilü nəzarəsi sözdür.

Yarəb, nola gər dərdimi cananə desinlər,
Əhvalımı ol zülfi–pərişanə desinlər.
Sərgəştəliyin vəsfini bu muri–zəfin,
Ərbabi–kərəm nola Süleymanə desinlər.
O Leyliyə qurban oluram mən təhi–dildən,
Qoy bir neçə bitəh mənə divanə desinlər,
Pərvanələr öyrəndi dönüb yanmağı məndən,
Razı deyiləm kim, mənə pərvanə desinlər.
Onlar ki, deyirlər bu nə fəryadü fəğandır,
Barı bu sözü ol güli–xəndanə desinlər.
Saqi, dolanım başına ey hövsələ düşmən –
Ta el sənə gəncü mənə viranə desinlər.
Hər yerdə ola tut meyü qoy zahidü vaiz:
Deyrü hərəmü məscidü meyxanə desinlər.

Pəh–pəh bu nə məhfil, bu nə meyxanə, nə meydir –
Kim, abidi mütribdir onun, vaizi neydir.

Gülzaridə yüz min dil ilə bülbüli–xoşxan,
Təkrar qılır müdhəti–nəvvab Zaman xan.
Gəncuri–hünərdir, xirədü məxzəni–daniş.
Dəryayi–kərəm, bəhri–səxa, mənbəi–ehsan.
Xülqi–həsəni bəzm günü əbri–gühərbar.
Mövcü–qəzəbi rəzm günü atəşi–suzan.

Vəsfindən onun söylədim amma dilədim kim,
Ta dair ola daireyi–aləmi–imkan,
Öz istədiyincə ola ol ərşi–cənabın,
Seyri–fələyü dövrü–zaman, gərdişi–dövrən.
Hərçənd tünük hövsələvü məsti–xərabəm,
Saqi, dolanım başına ey sərvü–xuraman,
Öz başın üçün dur bir ayağ ilə əlim tut –
Kim, əldən apardı məni ol mürği–xoşəlhan:
Pəh–pəh bu nə bülbül, bu nə əfğan, nə nəvadır –
Kim şəddi dubaladır onun, məddi rəsadır?

Ey kim, utanır çərx sənün şanını görgəc,
Keyvan əyilir rifəti–eyvanını görgəc.
Gər tövsəni–gərdun səbükseyr yegindir,
Heyrətdə qalır sahəti–meydanını görcək.
Gizlənsə əgər bəhr hübab içrə rəvadır,
Dəryayı–mühit gər kəfi–ehsanını görgəc.
Od tutsa səba girdi–rəhindən əcəb olmaz –
Kim, bərq ərir atəşi–cövlanını görgəc.
Kimdir ki, meyü saqiyyü səhba həvəs etməz,
Eyşü tərəbü bəzmini, dövrənini görgəc.
Saqi, dolanım başına ey məsti–güzarə,
Hərçənd ötərsən məni–nalanını görgəc.
Amma məni gör kim, nə qədər getsə ayağım,
Əldən gedərəm sərvü–xuramanını görgəc:
Pəh–pəh nə gözəl sərvü–rəvandır, bu nə qəddir –
Kim, sayəsi şandır, səməri ömri–əbəddir.

Hərçənd siyəh məstdir ol nərgisi–şəhla,
Kəsməz nəzərin Qövsiyi–kəmzərfdən amma,
Ayineyi–sirabın açar hüsn niqabın,

Gər təşnəyi-eşq abi-həyat etsə təmənnə,
Fəryad ki, bir vadiyə düşmüş güzərim kim,
Şurindən onun qönçələnir qətreysi-dərya.
Yarəb, bu nə aləm, nə tərəşşöh, nə həvadır,
Bilməm bu nə məhfil, bu nə meydir, bu nə mina?
Yüz şükr kim, etmiş nəzəri-saqiyi-kövsər,
Tovfiq müyəssər bizə əsbab mühəyya,
Bir yarü kəbabü, meyi-gülgünü mənü sən,
Saqi, dolanım başına ey ahuyi-rəna!
Bir belə gözəl fəsl ki, ləbrizi-çünundur
Gəl başın üçün, gəl tutalım daməni-səhra:
Pəh-pəh bu nə səhra, bu nə firdovsi-bərindir –
Kim, avı bəşər, avçuları ahuyi-Çindir?